

කස්තිරම බී බී කුරුප්පු

මල් පිපෙනේ ගහක නරත්නම වැලක. එල දරන ගහක වැලක නම් මල් පිපීම ගස - වැල දෙකම පිරිපුන් බවට පැමිණෙන බව කියන පෙර තිමිත්තකි. පල නොදැරුවත් මේ දෙකේම සිරියාව මහ ඉහළින් දිස් වන අවස්ථාව මල් පිපී ගිබීමය. අපේ හිතට උපරිම සතුටක් ලද හැකි ලොකුම සතුටක් පිළිබඳ ප්‍රීතියක් ඇති වූ කල්හි එහි සිරියාව සපුරා මුහුණට නැගෙයි. එබඳු සිරියාවක් මුහුණෙන් පෙන්වන විදියේ සතුටක් ඇතිවූ විටය තමාගේ නොහොත් අනෙකකුගේ ඉගේ මලක් පිපුණ බව අප කියන්නේ.

වචන තුනකින් හෙළිකරන මෙම ප්‍රසාදය නොහොත් ප්‍රමෝදය අත් අපුරකින් ඉදිරිපත් කරන දීර්ඝ විස්තරයකට වඩා සුගම ලෙසින් - පුබල අන්දමින් - සිංහලයාගේ හිතට හදවතට පිවිසෙයි. කාලාන්තරයක් තිස්සේ භාවිතයෙන් ඔප මර්ටම් වී ජන වහරේ මුල් තැනකට එළඹෙන මෙබඳු යෙදුම් අතුරින් තවත් කිහිපයක් සලකා බැලීමය. මෙම ලිපියෙන් අදහස් කැරෙනුයේ, අර කී අපමණ සන්නෝසය වාගේම දරා ගත නොහැකි ලැජ්ජාවක් අපට ඇති වන්නටද බැර නැත. එසේ කල එය එක්වරටම දැනෙන්නේ ඉගේ ලෙග සිටින උකුණන්ටය. උකුණෝ දඩබ්බි

ගා බීමට පැන ගන්නට බලති. ඔවුන්ටත් හිතට එන ලැජ්ජාව නිසා හිසට නැගුණු වේදනාව දරා ගන්නට බැරිය.

ඉගේ උකුණන් දුක්නට ලැබෙන්නේ කලාතුරකින් කෙනකුගේය. මෙය උකුණන් වඳ වන්නට කලින් වහරට ආවක් වන්නට ද බැර නැත. දැන්

ඉගේ මලක් පිපිලා

උකුණන්ගෙන් නිදහස් වුවන්ටද මෙබඳු අවස්ථාවලට මුහුණ දෙන්නට සිදුවෙයි.

ලැජ්ජාව අපහාසයක් ලෙසින් හිසට කඩා වැටෙන්නටද බැර නැත. එය අප හදුන්වන්නේ කෙනකු තවෙකකුගේ ඉහට අත සේදීමක් හැරියටය. ඉදුල් වතුර හිසට තබා ඇතට ඇදුමකට පවා වැටෙනවාට කිසිවක් නොකැමැත්තේය. එහෙවි දෙයක් නිතරමතම හිසට දැමීම කොතරම් දරුණුද? ඔය ඇබැඳිදියට මග පෑදීමක් අප අනිත්ම සිදුවන්නට බැර නැත. ඒ අප නුසුදුසු නොහොබිනා පුද්ගලයන් ඉහ උඩ තබා ගන්නට යාමය.

කෙස් අගයෙන් වැඩි වන්නේ පරණ වූ තරමටය. පරණ වනවාත් සමග පාට ද වෙනස් වෙයි. පැසුණු හිසින් බුහුමන් ලබන්නට පැරැන්නන් කියා ඇත්තේ ඒ නිසා විය යුතුය. කෙනකුගේ ඉහ නිකට බලා වත් ගරුසරු දක්වන්නට බොහෝදෙනා පුරුදු වෙති. ඒ දෙකම සුදු කෙසින් යුතු හෙයිනි.

විටෙක අප ළං කර ගත් අයකුම අපට හිස රුඳාවකි. හිසේ ඇමීමක් වන්නටද ඉඩ ඇත. ඔවුන් එසේ හැසිරෙන්නේ, ක්‍රියා කරන්නේ, ඔළුවේ අසනීපයක් නිසාත් විය හැක. සමහර තද අසනීපවලට ප්‍රතිකාර ගන්නට ඉස්සර අප හිසේ නිලමීමහරටය. බැරම තැන ඇගොඩටය. බෙහෙත් ඇල්ලන්නේ නැති අසනීප ඇත.

ඒ ඔළුව ඉදිමීමය. තබිස්සිය යනුවෙන් ද එය හදුන්වමු. ඊටත් වඩා හානි කර දෙයක් ඉඳහිට දුක්නට ලැබේ. ඒ අං පහළ වීමය. ඔළුවට වැදුණු සුළු අසනීපවලට නම් ටො-ක්කම් ඇතිම වුවද සෑහෙයි. සමහරුන්ට ඔළුව

අත ගා අනිත වොක්ක අරිට වඩා ගුණ දෙන්නේය. වොකු දුසිමී ගණනක් ඇත්තද හරි ගස්සන්නට බැර ඔළු ඇත. ඒවා ගොම පිරිවීම ඔළු හෙයිය. එහෙවු උදවියට ඔළුව පාවිච්චි කරන්නට බැරිය. අපි ඔවුන්ගේ ඔළුව නරක් වෙලා. නැත්නම් හොඳ නැතැයි කියන්නෙමු.

ඕනෑම කෙනෙකුට ඔළුව පාත් කරන මිනිස්සු සිටිති. සමහරුන් මොකටවත් හිස නමන්නේ ඔළුව පාත් කරන්නේ නැත. එහෙත් ඔවුන් වැරැද්දකට නම් කවරකුට වුව හිස පාත් කරති. හිස කරටිය යනුවෙන් හඳුන්වන්නේත් එබඳු තැන්වලය. මම කාටවත් කරටිය නමන්නේ, පාත් කරන්නේ නැතැයි ඔවුහු මැන දොඩති. කලාතුරකින් උපරිම පරිත්‍යාගට කරන්නට සෑදී පැහැදී සිටින්නේ-ඳි ඇත. ඒ සිරිසගබෝ රජුකි

මෙන් ඉහ දුන් දෙන අයය. රජ කාලේ රජ අණින් හිස කඳින් වෙන් කිරීමද සිදුවිය. දැන් ඒ දුඬුවම නැතත් හිස ගසා දැමිය යුතු වරද ගැන අපි ඉඳහිට කතා කරන්නෙමු. අනුන් වෙනුවෙන් එබඳු පරිත්‍යාග කරන්නන් මෙන් කලාතුරකින් අනෙකුගේ ඔළුව හුරා ගෙන කන්නට සමත්තුද සිටිති. ඔවුන් වැඩි කොටම හැඳින්වෙනුයේ මොළු කන්නන් ලෙසින්ය.

ඉගේ කෙස් ගාගේ දෙමාපියන්ගෙන් බැණුම් අහනු දැරුවේත් භාවිතයන්ගෙන් බැණුම් අහන මෙහෙකරුවෝත් ඇත. කෙස් ගණන් කරනවාට නොවේ. ගණන් කරන්නට බැර තරම් ඇතැයි සිතන නිසාය. කෙස් ගහට විශේෂ ගරු නම්බු දෙන තැනක්ද ඇත. ඒ අකුරටම වැඩි කළ විටකය. කෙස් ගහට වැඩි කිරීම කියන්නේ ඒ වාගේ වැඩට ය. කෙස් ගස් එකකින් දෙකකින් අල්ලා ගැනීම අමාරුය. කෙස් වල්ලෙන් අල්ලා ගන්නේ ඒ නිසාය. එහෙත් කෙස් වල්ලෙන් අල්ලා ගැනීම සුව ලකුණක් නොවේ. සෑහෙන ගුට මුරයක් ලැබෙනවා සහතිකය. ගම්වල පමණක්

නොව නගරයේ ද කෙස් වල පටලවා ගැනීම කෙලිලොල් කන්නාවන්නේ විනෝදාංශයකි.

කෙස් අගයෙන් වැඩි වන්නේ පරණ වූ තරමටය. පරණ වනවාත් සමග පාට ද වෙනස් වෙයි. පැසුණු හිසින් බුහුමන් ලබන්නට පැරැන්නන් කියා ඇත්තේ ඒ නිසා විය යුතුය. කෙනකුගේ ඉහ නිකට බලා වත් ගරුසරු දක්වන්නට බො-හෝදෙනා පුරුදු වෙති. ඒ දෙකම සුදු කෙසින් යුතු හෙයිනි. පැසුණු හිසින් යුතු අයකු වුව කියන දේට කන් නොදෙන තැන් ඇත. එබඳු විටක අවවාද දෙන්නා අනෙකාට වැදුණත් කරුණක් මතක් කර දෙයි. තමාගේ කෙස් පැහැණේ අකලට නොවන බවයි. ඉබෝරුයට නොවෙන බවයි.

අපේ හාසය විදි ගන්නට බලන අමාරුකාරයෝ ඉඳහිට වුව දක්නට ඇත.

හරකාගේ අගේ ලිහන කපුටා උගේ කණට කොටන්නට පටන් ගනියි. ඒ කණේ සිටින මැක්කන් ඩැහැ ගන්නටය. මිනිසුන්ගේ අගේ ඉදන් කණ කන උදවිය ද සිටිති. අග එන්නේ කණට පස්සේ. ඒ වුණාට සමහරකුට

ඉස්සෙල්ලා ආපු කණට අපි දනිමු. ඒ තරම් ඉඩකඩ සහිත අවයවයක් නූනත් කණෙන් පවා ඊංගලා යන්නට සමත්තු අප අතර සිටිති. කණ අම්හිරි විදියකට පාවිච්චි කරන්නටද සමහර විට සිදු වන්නේය. කෙනකුගේ චිරියාව උසුලා සිටින්නට බැර වූ තැන මිනු කණෙන් ඇදලා දොට්ට දමන්නට වන තැනදීය. නැතහොත් කණේ ඇතිලි ගහ ගන්නට දෙකක් කීමය.

එහෙම දොට්ට දමන අයට තව තද දුඬුවමක් නිසම කරන්නෝද වෙති. දුඬුවම ඇගේ ඉදන් හම ගැනීමය. ඒ නිසාම විය

Design & Printed by LCP - *Musana Samudra* - 0402 894 942

We Design We Print.....

LCP